

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Svmma Diana

Diana, Antonino

Coloniae Agrippinae, 1656

Confessionis Requisita

urn:nbn:de:hbz:466:1-40647

sed Pellizzarius affirmat de Religiosis, cum aliquando possint esse cum culpa. *Secus de Religiosis. part. 9. tr. 9. ref. 29.*

sed an probabiliter, alii iudicent. *part. 9. tr. 4. ref. 96.*

CONFESSIO NIS
Requisita.

Confessi, multare, quiris. 35 **R**EQUISITA Confessionis continentur in his sequentibus capitulis.
Sit simplex, humilis Confessio, pura fidei, Atque frequens, nuda, discreta, libens; verecunda, Integra, secreta, lachrymabilis, accelerata, Fortis, & accusans, & sit parva parata.

Præcipue vero fidelitatem, dolorem, integritatem. Non sunt tamen omnes hæc conditiones necessariæ, maxime autem sunt fidelitas, qua peccata certa explicentur ut certa, & dubia, ut dubia, dolor, de quo vide supra verb. *Attritio, & Contritio, & Integritas.*

36 Ad fidelitatem pertinet in Confessione verum dicere, & in ea mentiri est peccatum ex suo genere grave. *Ex-mentiri est culat tamen primò parvitas materiæ; nam mendacium de peccato veniali nō est peccatum mortale. part. 5 tractat. 5 res Nisi parvis sol. 27. nisi illud veniale esset totalis materia Confessionis; nam tunc daretur absolutio sine materia, & Sacramentum foret nullum. Ita Suarez, tom. 4. disp. 22. sect. 10. num. 6. & DD. communiter. Sed Faber in 14. dist. 17. quest. unic. disput. de veniali, 14. cap. 3. num. 51. ait, mendacium de veniali, etiam si sit totalis materia Confessionis, esse veniale: quia inquit, omne mendacium de veniali est res levis & parum lædit iudicium Confessarii. Ad argumentum supra factum responder, Sacramentum ex parte etiam irritari, quando mendacium est de materia partiali, unde debere utrumque esse mortale, si levitas materiæ non excusaret: sicut idem peccatum mortale esset, consecrare panem hordeaceum solum, & hordeaceum simul cum triticeo. Ita ille;*

37 Excusat etiam Sancius à mortali, *Velfi mendacium sit de re ad Confessionem non pertinente. Rursus explicari debent omnia mortalia in specie, & numero. Nō autem quoad circumstantias aggravantes. Nec explicanda sunt aliqua, quæ minus perite explicari solent absque eo, quod sint peccata. Itaque non tenetur pœnitens confiteri, quod divinis inspirationibus, non correspondit: quia aut inspiratio est ad implendum præceptum, & tunc illi non correspondere, non est peccatum distinctū à transgressione præcepti, ac proinde satis est, quod explicetur ipsa præcepti transgressio. Si verò est ad consilium, ut ad ingrediendam Religionē, ad dignitates posthabendas, ad curas humanas oblivioni tradendas, macerandū corpus, & similia, non est peccatum illi non respondere, cum nemo teneat operari secundum consilium, quamvis Tolerus lib. 3. cap. 2. num. 6. dicat esse peccatum veniale. Ita Sancius. disputat. 7. num. 4. part. 3. tr. 4. res. sol. 52.*

38 **Q**UOD INTEGRITATEM sciendum, Confessionem esse debere de omnibus peccatis mortalibus quoad speciem, & numerum, ac proinde de omnibus circumstantiis mutantibus speciem, & non autem de aggravantibus in eadem specie, de quo dictū supra verb. *Circumstantia, num. 5.*

39 Neque confitenda sunt aliqua, quæ minus perite explicari solent absque eo, quod sint peccata. Itaque non tenetur pœnitens confiteri, quod divinis inspirationibus, non correspondit: quia aut inspiratio est ad implendum præceptum, & tunc illi non correspondere, non est peccatum distinctū à transgressione præcepti, ac proinde satis est, quod explicetur ipsa præcepti transgressio. Si verò est ad consilium, ut ad ingrediendam Religionē, ad dignitates posthabendas, ad curas humanas oblivioni tradendas, macerandū corpus, & similia, non est peccatum illi non respondere, cum nemo teneat operari secundum consilium, quamvis Tolerus lib. 3. cap. 2. num. 6. dicat esse peccatum veniale. Ita Sancius. *disputat. 7. num. 4. part. 3. tr. 4. res. sol. 52.*

40 Præterea, si pœnitens sufficiens examen adhibuisse bona fide arbitratur, & dolorem, quem potest, adducit, non tenetur se accusare, quod non præmiserit magnum examen, & non afferat magnum dolorem, quia non obligatur, nisi ad moralem diligentiam. *Sanch. disp. 1. n. 8. ibid. §. Primo.*

41 Tertio, non oportet, se accusare de omnibus commissis ore, verbo, opere, & cognitione; quia hæc generalis confessio est imbibita in Confessione specialium peccatorum. Idem Sancius. *Ibid. n. 17. ibid. §. Secundū. Qui infra docet.*

Et sic ad
Sancti nec
de peccatis
obliis.

Nec quod
Deum non
amaverit
quantum
potuit.

Aut se ac-
cusare eo
modo quo
à Deo cog-
noscentur
deliquisse.
Item non re-
neri coniu-
gatos se ac-
cusare de
verbis im-
pudicis.

Aut de ni-
mia dele-
tatione.

Et denique
dominos non
teneri se
accusare,
quod ser-

vos non cor-
rexerint.

Sed aliqua
horum non
placent ali-
quibus.

Qui dubi-
tat negati-
ve an pec-
catum mor-
tale com-

miserit,

vel an co-
missum eo

factum sit, te 2 disputat. 7. dub. 8. concl. 7. putat, nemi-

netur tale

dubium

confiteri.

Quamvis

neget Co-
ninch,

præterea non esse necessarium post fi-
nem Confessionis dicere: *Dico meam cul-*
pam de illis, quæ obliuiscor: Nam propo-
situm illa confitendi, si in memoriam
venissent, includitur in prævia Confes-
sione. Nec opus esse poenitentibus, se
accusare, quod Deum non amaverint
totam intentione, qua potuissent; quia
præceptum amoris Dei impletur per ac-
tum quantumuis remissum. Nec tene-
ri dicere, *Me accuso eo modo, quo fecit Deus*
me deliquisse: quia confessio facienda est
iuxta conscientiam poenitentis. Item
non teneri coniugatos se accusare,
quod extra copulam verba amatoria &
impudica cum uxore habuerint, quia
hæc verba honestantur à matrimonio.
Nec in iniam delectationem sensua-
lem in copula carnali experti sunt: quia
hoc est naturale copulæ carnali. Sed ho-
rum aliqua aliquibus non placeat. *Ibid.*
à § Tertio. Docet tandem in *disputat. 8.*
num. 9. dominos teneri se accusare, quod
non corrigant mancipia, minimè verò
quod non corrigant seruos ob salarium
seruientes. *part. 5. tractat. 4. ref. 50 §. Qua-*
ro septimo. Quam opinionem appro-
baverat auctor, in *p. 1. tractat. 7. ref. 57.* in
fine. ¶

43 ¶ Rufus ad integritatem Con-
fessionis pertinet, ut explicentur pec-
cata etiam dubia. Porro dubius an ali-
quod peccatum commiserit, vel in illud
confessus sit, vel ita dubitat, ut iudi-
cium pro neutra parte ferre possit, &
maneat suspensus ac negativus, vel ha-
bet assensum probabilem in utramque
partem. ¶ Et quidem, qui dubitat pri-
mo modo, tenetur tale dubium confi-
teri. Ita Sanchez in *summ. tom. 1. libr. 1.*
cap. 10. numer. 66 & Doct. communiter,
ac etiam iudicat Tridentinum *sess. 14.*
missum cõ. capite 5. Sed Coninch ad *Sacram. tractat.*
fassus sit, te 2 disputat. 7. dub. 8. concl. 7. putat, nemi-
nem teneri ad explicandum aliquod
dubium peccatum, nisi saltem probabiliter iu-
dicet, se peccasse. Nam delictum præsu-
mi non debet. Quod etiam late probat
Præpositus in *3. part. questio. 5. dub. 3. nu-*
mero 117. & speculativè probabile iudi-
cat, sicut etiam Layman, *libr. 1. tractat. 1.*

cap. 5. §. 4. numero 37. saltem extra mor-
tis articulum. Quia nullum adest præ-
ceptum confitendi peccata dubia. At
tene primam sententiam. *part. 3. tract. 1. num. 3. pu-*
4. resolutione 60 part. 11. tr. 8. resol. 4. Si ita, non tenet
verò quis, se peccasse dubiter secundo
modo, scilicet cum assensu probabili in
utramque partem, & assensus sit æquè
probabilis, satis probabile est, non tene-
ri se accusare de illo; quia cum proba-
bile sit, se non peccasse, vel illud con-
fessum esse, potest hanc opinionem se-
qui, & ita tenere. Ita Suarez, in *3. part.*
tom. 4. disputat. 22. sect. 9. numero 6.
quamvis contra sentiat Nugnus, in *Etiamsu*
add. ad 3. part. quest. 9. artic. 2. dub. 4. par. probabi-
3. cit. resol. 107. & part. 4. tract. 3. resol. 5. luis iudi-
5. nota. *cet, com-*

44 Sed quid, si probabiliter iudicet,
se peccasse: vel non esse confessum? Re-
spondet Coninch de *Sacrament. disp. 7. sect. 7.*
dub. 8. num. 68. confiteri illud debet
cum dubio, & gradu probabilitatis, ne
se exponat periculo errandi circa inte-
gritatem Confessionis. Et ita novis-
simè docet Duallius in *tract. de hum. act.*
quest. 4. art. 12. Sed ego etiam in hoc
casu puto non teneri, cum Sylvio, in *add.*
ad 3. part. quest. 6. art. 4. quest. 3. & Mera-
no: tom. 3. in 4. par. tractat. de Sacrament.
Poen. disp. 26. sect. 3. nu. 4. quia potest quis
sequi opinionem probabilem relicta
probabiliori, nec ullo periculo se expo-
nit, cum omnis opinio probabilis tutè
& absque formidine sequi possit. *p. 3. tr.*
4. ref. 107. §. Sed difficultas, & p. 5. tr. 1. 4.
ref. 13.

45 Non faceret Confessionem in-
validam, qui in dubio an peccatum con-
fessus sit, confiteretur peccatum, ut cer-
tum, & sine dubio, quia non mentire-
tur circa materiam, quam exponeret,
cum certum sit peccatum esse commis-
sum, & ipse non negaret, se illud alias
confessum fuisse. Ita Homobonus, *vo-*
lum. 1. par. 5. resp. 132. & alii *p. 4. tractat. 3.*
ref. 65.

46 Qui meminit se peccasse morta-
liter, ignorat verò speciem peccati, te-
netur illud in genere confiteri. Quia
peccatum mortale in genere est ma-

Si verò pro-
babile u-
tu

Si verò pro-
babile u-
tu

Si verò pro-
babile u-
tu

Si verò pro-
babile u-
tu

Si verò pro-
babile u-
tu

Si verò pro-
babile u-
tu

Si verò pro-
babile u-
tu

Si verò pro-
babile u-
tu

Si verò pro-
babile u-
tu

Si verò pro-
babile u-
tu

Si verò pro-
babile u-
tu

Si verò pro-
babile u-
tu

Si verò pro-
babile u-
tu

Si verò pro-
babile u-
tu

Si verò pro-
babile u-
tu

Si verò pro-
babile u-
tu

Si verò pro-
babile u-
tu

Si verò pro-
babile u-
tu

Si verò pro-
babile u-
tu

Si verò pro-
babile u-
tu

Si verò pro-
babile u-
tu

Si verò pro-
babile u-
tu

Si verò pro-
babile u-
tu

quibus de specie peccati, teneatur cum tali dubio confiteri.

teria sufficiens, immò necessaria Confessionis. Ita Laymann: lib. 5. tract. 6. c. 12 num. septimo. contra Sorum apud Villalobos in summ. tom. 1. tract. 9. diff. 34. num. 3. citans pro se D. Thomam. Advertet tamen Villalobos loco cit. in negotio tantum momenti ad maiorem cautelam, cum peccato huiusmodi, alia peccata venialia explicanda esse, ut absolutio, quæ est actus iudicij, feratur quo minus potest in materiam genericam, & indeterminatam. Nota hic, quòd aliqui DD. apud Homobonum, p. 1. tract. 5. cap. 13. quæst. 83. docent, quòd qui non habet nisi venialia, validè confitetur dicens, se venialiter peccasse: numerum, & speciem peccatorum tacens p. 11. tract. 5. resol. 33. Quam opinionem ipse Homobonus probabilè iudicare videtur, dum contrariam, quam ipse tenet, veriore appellat, p. 3. tr. 4. ref. 66.

Et an certior factus, postquam peccatum confessus est dubium teneatur confiteri certum?

47 Cæterum qui confitetur peccatum in genere, aut cum dubio, num illud commiserit, vel num fuerit mortale, aut etiam num alias illud confessus fuerit, si postea recordatur peccati speciem, aut certè evadit, se peccatum commississe, illudque esse mortale, nec aliàs confessum, tenetur illud confiteri, explicando speciem, & certitudinem secundum Turrianum. de poenit. quæst. 9. art. 2. disput. 29. dub. 6. Quia peccata explicanda sunt, ut sunt in conscientia poenitentis: hoc autem peccatum ita determinatum, & certum, ut nunc est in conscientia poenitentis, numquam subiectum tuit clauibus. Ita etiam tenet Sanchez; Summ. tom. 1. lib. 1. cap. 20. num. 69. Qui tamen excipit dubium de peccato mortali aut veniali; Nam, ait ipse, si quis confessus est integrè factum, dubius, an fuerit mortale, iam plene suum peccatum manifestavit, nec aliqua circumstantia de novo occurrit, pars. 3. tractat. 4. resolutione 9. & pars. 4. tractat. 3. ref. 5. S. Notandum.

Et quid si peccatum commissit, dubitans:

48 Qui peccatum uniale committit, sciens illud esse peccatum, sed non distinguens utrum sit veniale, aut mortale, probabile est, quòd de postea cogita-

satisfaciat dicens se commississe veniale. an sit mortale, vel vide V. Conscientia num. 2. 49. Si quis verò operaretur cum conscientia erronea, existimans illud postea veniale, esse peccatum mortale aut veniale, & sciat esse quod postea comperit, non esse tale, teneatur in Confessione id explicare: Satisfacit autem confitendo peccatum iuxta dictamen conscientie, ut si quis putans, hodie esse vigiliam, comederet tale carnes, dicat, se comedisse carnes in die prohibito. Sed contra sentit Valentia, tom. 4. disp. 7. quæst. 11. punct. 1. p. 3. tr. 4. ref. 162 §. Notandum.

50 Sciendum item, confessionem posse esse integram dupliciter, uno modo formaliter, & formaliter, alio modo materialiter, & materialiter. Primum, si dicitur integra, quando est de omnibus peccatis commissis: secundo verò, quando quis post sufficienter examer confitetur omnia peccata, quæ illi occurrunt, homo quamvis aliqua omittat, ex oblivione, aut inadvertentia, aut alia causa iusta non possit, ut primò, si homo mutus, surdus, explicare balbutientibus, aut ignoti idiomata omnia peccata, omnia peccata explicare non possit. Ita Henriquez lib. 5. cap. 12. num. 3. Secundo, si candò, si inter conficiendum periculum est ne poenitens moriatur: nam tunc statim absolvi debet Ita Sà. V. Absolutio, n. periculum. Tertiò, cum imminet multis periculum mortis ex naufragio, bello, &c. Tertiò, si ut dictum est num. 30 par. 3. tract. 4. resol. mort. immi. Quartò si poenitens laboraret morbo vel multis, contagioso, ex quo timeretur infectio ut in nauconfessariis: nam in tali casu Ioannes de la Cruz par. 2. de Poenitent. quæst. 3. dub. 5. Quarto, si conclus. 3. putat posse Confessionem dimidiari. At Marchinus de peste, pars. 3. beret mort. 4. n. 5. contrarium docet, & septem rationibus probat, pars. 5. tractat. 3. resolut. tagiosum. 74. Quintò, si necessitas urgeat confitendum aliquo confessario, cur aliquis debet quod peccatum sine gravi periculo explicari non possit: Ita Sorus in 4. dist. 18. cui, cui non quæst. 1. art. 5. pars. 3. ubi sup. i. Sextò, si poenitens habet aliquem casum reservatum, quem Confessarius non possit absolvi, vel superior nolit absolvi nisi reservata: nam tunc secundum Ioan. Sæxto, si poenitens ha-

nem nitens ha-

de reserua
ta. & Con
fessarius
non potest
absolvere.
Vt Septi
mo. si supe
rior absol
uat tantu
reservata.
In quibus
omnibus
causibus po
nitur absol
vitur cum
onere facie
di confessio
ne integrā
cessante ne
cessitate.
Nō autem
statim.
Cum quo
onere.
Granado
putat
probabile
dimidiari
posse confes
sionē nimis
longā urge
re tempore.
Comunio
nis publicae
Valida est
Confessio, in
qua omit
tuntur pec
cata qua
non asti
mantur
peccata.
Quod con
tingere po
test in for
nicatione,
& pollutio
ne volun
taria.
Et sic dū

nem de la Cruce, par 2. de poenit. quast 3. dub. 3. concl. 3. factis est, quod confessario inferiori manifestet non reservata. Vide V. celebrare, num. 39. Vbi etiam invenies, quod in his, & similibus casibus, poenitens indirecte tantum absolvitur a peccatis confessis; ab aliis autem indirecte, & cum onere; ut ea postea confiteatur. Non debet tamen peccata omnia confessario statim deferre, sed differri posse explicanda in prima confessione annuali Quadragesimæ, &c.

51. Addit etiam Granado in 3. par. controu. 7. disp. 5. sect. 3. num. 20. confessionē dimidiari posse, quando non possit committi Communio sine gravi scandalo, & aliunde occurrat necessitas confessionis adeo longæ, & tunc perfici nō possit, in tali enim casu posset poenitens communicare præmissa contritione, si verò contritio non eliceretur, & timeretur prudenter non elicenda, probabile putat, posse confessionem dimidiatā præmittere, ne alioquin novum peccatū committat. Sed cum onere, quod supra diximus par. 1. tract. 14. ref. 33. vide etiam V. Communionis, num. 54.

52. Insuper, potest esse integra formaliter, & valida confessio, quamvis omitterantur aliqua peccata, quæ in vincibiliter ignorantur esse peccata, quæ quidem ignorantia invincibilis contingere etiam potest in fornicatione, & pollutione voluntaria, ut dicam verb. Ignorantia n. 10. Et ita docet Laymann. lib. 4. tractat. 6. cap. 8. n. 3. Addit Reginaldus tom. 1. lib. 6. cap. 5. sect. 3. num. 153. quod si hæc, aut similis ignorantia esset vincibilis, & mortifera, nec irritaret Confessiones, sed sufficeret, peccatum ignoratū adveniente mala fide, manifestare, par. 3. tract. 4. ref. 108.

53. Possit etiam, ait Marchantius, Cand. 99. Pastor. tract. 5. cap. 3. quast 3. tantum ignorantiam contingere circa exhibitionem numeri peccatorum, ut dicitur in voluntaria. Et sic dū

54. Vt Confessio fiat integrè debet adhiberi examen. Sed nemo cuiusvis

memoriæ tenetur peccata scribere, ut Marchant ait Bonacina de Sacrament. disputat. 5. circa num. quast. 5. sect. 1. punct. ult. num. 6. quia non meri delectat præceptum conservandi memoriæ peccatorum. Ita Vasquez in 3. part. cessitatem. tractat. 4. quast. 90. artic. 1. num. 24. Suedendum tamen est, ut docet Coninch. in 3. part. disputat. 7. dub. 90. num. 72. contra Sorum in 1. distinct. 18. quast. 2. art. 4. examen cō adult. quia in hac re laudanda est diligentia: modò vitentur scrupuli: nam nimia diligentia in persequendo numero peccatorum, est peccatum veniale, quia in omni virtute moralis peccatur ad sit per defectum, & per excessum, ut tradit D. Thomas, part. 2. quast. 64. art. 1. part. 2. tract. 17. ref. 46.

55. Qui, non præmittens examen sufficientis, aliqua peccata omittit, existimans tamen sufficientem adhibuisse, si id putet invincibiliter. Confessio non est invalida: si verò vincibiliter, Vasquez in 3. part. n. rom. 4. quast. 92. artic. 2. & 3. & alii probabiliter docent fore invalidam, quia poenitens accedens absque sufficienti examine, peccat mortaliter in ipsa Confessione, & sic nec accedit cum dispositione, quæ est pars essentialis huius Sacramenti. Sed Sorus, in 4. distinct. 18. quast. 3. artic. 2. Martinus de Sacrament. Poenitent. quast. 30 & communiter D. Thomæ discipuli probabiliter etiam docent, non fore invalidam, quamvis informem, & sine fructu, propter pravam dispositionem suscipientis: nam dati possunt alia Sacramenta valida, sine fructu gratiæ. Ad argumentum supra factum respondere poenitentem accedere dispositum, si affert dolorem: quia cōtinetur omnia peccata, quæ memoriæ occurrunt; adhibita prius aliquali diligentia: quamvis, quia non fuit sufficientis, Confessio sit sacrilega. Ignorantia enim vincibilis opponitur quidam gratiæ: non tamen validitati Sacramenti cui solum opponitur peccatum ex certa scientia: An autem examen præmissum ad validitatem Sacramenti sufficientes fuerit hac regula dignosci potest: Si post Confessionem plura peccata memoriæ

Marchant
ait Bonacina de Sacrament. disputat. 5. circa num. quast. 5. sect. 1. punct. ult. num. 6. quia non meri delectat præceptum conservandi memoriæ peccatorum. Ita Vasquez in 3. part. cessitatem. tractat. 4. quast. 90. artic. 1. num. 24. Suedendum tamen est, ut docet Coninch. in 3. part. disputat. 7. dub. 90. num. 72. contra Sorum in 1. distinct. 18. quast. 2. art. 4. examen cō adult. quia in hac re laudanda est diligentia: modò vitentur scrupuli: nam nimia diligentia in persequendo numero peccatorum, est peccatum veniale, quia in omni virtute moralis peccatur ad sit per defectum, & per excessum, ut tradit D. Thomas, part. 2. quast. 64. art. 1. part. 2. tract. 17. ref. 46.
Quamvis
ia bonum
esset.
Quod si
quis in vin
cibiliter
credat se
diligenter
examinaf
se, cū nō i
ra sit. Con
fessio nō est
invalida.
Si autē id
vincibili
ter, putet,
probabile
est fore in
validam.
Probabile
etiam fore
validam,
sed infor
mem.
Tunc verò
fore in va
lidam,
quando
post confes
sionem me

moraverunt peccata multo plura, quam confessi sunt.

moriar occurrunt, quam confessi fuerunt, examen non fuit sufficiens, & Confessio est iteranda. Si autem occurrant multo pauciora examen fuit sufficiens, & Confessio non est iteranda. Sed satis est confiteri peccata non confessi, & negligentiam, saltem ad cautelam. Nugaus l. 3. part. tom. 2. quæst. 9. artic. 1. part. 2. tr. 17. resol. 51.

Ceterum, post diligens conscientie examē, & memoratorum confessionem nemo tenetur de antea vitia ulterius cogitare. Potest etiā dimidiari confessio, ut uni confiteantur mortalia, & alteri postea venialia.

56 Nota hic celebrem doctrinam Sancii disputat. 4. numer. 18. quod postquam quis diligentem conscientiam examinavit, & confessus est omnia peccata, quæ in mentem venerunt, non tenetur de antea vitia ulterius cogitare. Et, si aliquid occurrit, quod non sit explicatum credere potest confessum fuisse. part. 3. lib. 4. resol. 107. in fine.

57 Qui, duos Confessarios habens, uni confiterur mortalia; & alteri postea venialia, non peccat. Nam utraque Confessio est integra. Neque est vera hypocrisis, velle conservare bonam famam apud Confessarium ordinarium; quia hoc aut levem, aut nullam deordinationem continet. Neque est species mendacii, quia penitens nihil falsum confitetur, quamvis facto ipso permittat alium decipi. Ita Villalobos, som. 1. tractat. 9. diff. 31. num. 1. & alii contra Victoriam, num. 196. Esse tamen potest peccatum mortale per accidens, quando penitens ex hoc magis occisione peccandi, part. 3. tractat. 14. ref. 132.

Confessio generalis non exigit integritatem.

58 Confessio generalis non requirit integritatem quoad peccata alias confessi. Neque ad hoc obligare potest Papa. Vnde, qui dixit Confessario, se velle facere cum ipso confessionem generalem, non ob id tenetur exprimere omnia mortalia; nam quamvis mentiat, id tamen parum refert ad iudicium confessarii, cum non pertineat ad eius forum. Id quod etiam procedit, si penitens, dum hoc dixit, habeat intentionem confitendi omnia, nam potest mutare voluntatem. Ita Henriquez lib. 2. cap. 12. num. 2. gloss. litt. D & alii communiter contra Victoriam, summ. numer. 253. & Ledesnam, cap. 22. p. 4.

quæst. 8. artic. 2. dub. 15. part. 3. tractat. 4. ref. 86.

59 Quando quis narrando turpia multis peccati occasionem dedit, Dicastill. de sac. tom. 2. tr. 8. disput. 10. dub. 8. Laym & alii numerum in confessione exprimendum existimant contraria tamen sententia, quæ est Lugo & Coninch est tuta in praxi à priori tamen sententia non recedo, part. 11. tract. 5. resol. 49. an exprimenda sit species contumelie, quam alium affecisti; Pontius affirmat, & æquè probabiliter negat Cardinalis Lugo mecum, tract. 7. ref. 34. Satis quoque probabile est gradum consanguinitatis vel affinitatis in incestu necessario exprimi non debere. Henricq. 99. pract. sect. 8. q. 14. n. 21. etiam si esset incestus cum sorore vel matre, quia non mutatur species. Quod intellige, nisi quidam casus sint reservatio in tuo loco, & confitearis Confessario non habenti potestatem absolvendi à reservatis. Notent hoc bene Confessarii, p. 11. tr. 7. ref. 34. & tract. 8. ref. 63. Eodem modo qui se iactavit de peccato, non tenetur speciem peccati in confessione exponere Tamburini. de confess. lib. 2. c. 7. §. 3. n. 10. contra Ioannem Pontium in curju Theol. disp. 46. q. 7. concl. 2. cujus sententia etiam est probabilis. part. 11. tractat. 7. resol. 36.

Quando aliquis peccatum quoddam sine gravi incommodo non potest aperire, reliquis confessis dicat, se adhuc habere conscientiam peccati gravis, sed modo non posse speciem nominare. Dicastill. de Sac. tom. 2. tr. 8. disp. 9. dub. 11. postea tamen cessante incommodo tenetur confiteri. Quod si etiam ægrotus, quem cum Venerabili accessisti, inceperit confiteri, & interim aperuerit peccatum, ratione cuius opus erit repetere multas confessiones, ita ut intra horam non possit finire, etiam si mors non imminet, eliciat actum contritionis, & cum sumat Eucharistiam, ad cavendum scandalum, confessio autem absolvatur alio tempore, Granad. 3. p. contr. 7. tr. 9. disp. 5. sect. 3. part. 11. tr. 8. resol. 47. Si fiat confessio generalis non est

est opus dicere quæ peccata commiserit post ultimam confessionem; quia per hoc non variatur species, Bufenbaum. Card. Lugo. Bonacina & alii, p. 11. tr. 6. ref. 22. Pasqualigus rom. 2. Theol. disput. 83. sect. 1. putat, si quis tam rudis esset, ut nullum peccatum posset exprimere, eum absolvi posse, dummodo in genere diceret, se esse peccatorem, *ibid.* tract. 6. ref. 60. multò magis absolvi potest, si quis dicat, peccavi graviter in materia furti, licet numerum non exprimat, quantumcumque magnus ille sit, *part. 11. tract. 3. ref. 3.* juxta Pontium. Sed de furto censendum sicut de interfectione plurium hominum, quorum plures si una explosione interfecisti, id in confessione fatendum, *ibidem.*

CONFESSIO
Repetitio.

Confessio repeti debet, quando fuit invalida.

60 † Confessio reiteranda est, quando fuit invalida. Invalida autem potest esse tum ex parte confessarii, tum etiam ex parte pœnitentis: quandoam sit invalida ex parte confessarii invenies supra V. Confessarius; quandoam ex parte pœnitentis, mox dictum est V. Confessionis modus, & Confessionis requisita. †

Non fuit autem invalida, si facta non est principaliter in remissionem peccatorum.

61. Unum hic addo, confessionem non fore invalidam ex eo, quod fiat alio sine principaliter, quam ob remissionem peccatorum; dummodo in eo non peccetur mortaliter, & peccatorum remissio intendatur, saltem, ut finis minus principalis. Nam in tali casu est intentio suscipiendi Sacramentum, & omnia requisita ad illius valorem. Ita Vasquez, in 3. tom. 4. quest. 92. art. 3. dub. 2. contra Sylvest. V. Confessio, numero 7. part. 4. tract. 4. resolut. 212.

Quando vero confessio repeti debet eodem modo.

62 Quando Confessio valida est reiteranda cum eodem Confessario, & hic neque in confuso recordatur statum pœnitentis, neque pœnitentiam injunctam, nec ipsi nota fit à pœnitente, do-

cet Hurtadus, de Sacrament. disp. 8. diff. cult. 8. non sufficere, quod pœnitens se uno verbo accuset de omnibus peccatis confessis, & in sacrilegio in illa Confessione commisso, sed requiritur aliquam saltem confusam Confessionem, & explicationem illorum peccatorum, quantum sufficit Confessario ad taxandam prudenter pœnitentiam, *part. 4. tract. 4. resolut. 203.* & initio, resolut. 51. infra citanda. Sed ego probabilem tuto sententiam Granado in 3. part. controuv. 7. tractat. 9. disputatione 122. numero 5. quod satis sit, pœnitentem in tali casu se accusare omnium peccatorum aliàs confessorum, & sacrilegii commisi in Confessione invalida, & tunc Confessarius valide, ac etiam licet illum absolvere potest, quamvis nec confusam peccatorum notitiam habeat, nec pœnitentiæ recorderetur. Ratio est, quia nulla ratio nos cogit ad imponendum tam grave onus pœnitenti in materia hæc difficili, qualis est ad confessionem accessus, qui, quantum fieri potest, facilis reddi debet. Assumptum probatur, quia illa repetitio in speciali non requiritur ad hoc, ut verum sit, pœnitentem omnia peccata confessum esse; nam jam supponitur confessus in præterita confessione, ex qua, quamvis invalida confessarius habuit illorum notitiam. Neque requiritur, ut confessarius pœnitentiam proportionatam injungat. Nam supponitur injunxisse, & pœnitens illam implevisse: & præterea pœnitentia non est cum tanto rigore proportionanda peccatis, ut non possit aliquando rationabiliter minui, & idem in hoc casu potest confessarius suo arbitrio imponere etiam minorem, maximè quia implevit aliam; quæ quamvis nullum fructum contulerit ex opere operato, quia non fuit pars veri Sacramenti; fuit tamen utilis ad præservandum pœnitentem à culpis, qui est unus ex finibus, quos in injungenda pœnitentia confessarius sibi proponit. Confirmatur hæc sententia; nam si pœnitens faceret confessionem generalem per multos dies, &

Confessario sufficit, quod repetatur uno verbo.

Etiamsi confessarius non habeat notitiam peccatorum, neque confusam.

Confessarius